

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မေတ္တာစာပေ၊ မေတ္တာစာပေ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ် မေလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	အောင်ကျော်ဟိန်း
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်ခိုင်စံ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၆၀၀၀ ကျပ်

ခတ္တာခင်

အလွမ်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် စီးပျော့ရင်း နှစ်မြုပ်နေသော ၊ ခတ္တာခင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄

စာ ၁၉၇ ၊ ၂၀၁၅ x ၁၂၁၅ ဝင်တီ

(၁) အလွမ်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် စီးပျော့ရင်း နှစ်မြုပ်နေသော

ခတ္တာခင်

အလွမ်းမြစ်ရိုး : တစ်လျှောက်

စီးပျော်ရင်း နှစ်မြတ်နေသော

‘ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါလေးဖြစ်ဖြစ်
အေးအေးချမ်းချမ်း ချစ်ကြည့်ချင်ခဲ့ရုံ၊
အသိုက်အမြုံလေးတစ်ခုထဲမှာ အလှုပ်အခတ်မရှိ
တည်ငြိမ်ချင်ခဲ့ရုံ၊

ဘာက ဒီလောက်တောင်
ခက်ခဲနေသလဲ ကျွန်တော် မသိ

ဘဝက ပင်ပန်းလွန်းလှ၏’

အပိုင်း (က)

[၁]

အိမ်ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှာ တကျီကျီ လာအော်နေသည့် ငှက်သံကြောင့် နိုးလာခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းဆို နေဘယ်လောက်ထွက်ထွက်၊ မိုးဘယ်လောက်လင်းလင်း ‘နိုးထရတော့မှာပါလား’ ဆိုတဲ့ အသိကလေးနဲ့ တောင် နံနက်ခင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိ။ နှုတ်လည်း မဆက်ချင်။ နေထွက်ရင် မိုးလင်းမယ်။ နေကွယ်ရင် ညရောက်မယ်ဆိုသည့် သဘာဝတရားတွေကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပြီ။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ပိန်းပိတ်မှောင်လို့နေသည်။ မိုးမှလင်းပါလေစဟု သင်္ကာမကင်းစိတ်နဲ့ အိပ်ရာနံဘေးက ဖုန်းကို စမ်းပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ဆယ့်တစ်နာရီ တဲ့။ နေ့လယ် ရောက်လုပြီ ဆိုပေမဲ့ တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ တစ်နေရာရာကို သွားရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးလည်း မရှိတော့ ဆယ့်တစ်နာရီမကလို့ ညနေ စောင်းပါစေဦး ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်။

လောကကြီးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တာတွေ များလာခဲ့သည်။ သို့ကလိုပဲ ကျွန်တော်ကလည်း လောကကြီးနဲ့ သက်ဆိုင်မှု မရှိသူ

တစ်ယောက်လို ရှောင်ခွာချင်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုအပေါ်မှာ စိတ်နှစ်ဖို့နဲ့ ထိုတစ်စုံတစ်ခု အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ဖို့ ဆိုတာတွေ ကျွန်တော် အတော်လေး ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ရပ်နေရတာကိုကပဲ ဖိစီးလွန်းလှပြီ။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နွမ်းကြေထိခိုက်နေကြတာကို ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ ညဘက်တွေမှာ တစ်အိမ်လုံး လျှပ်စစ်မီးတွေနဲ့ လင်းထိန်နေတာကို မနှစ်မြို့။ နေ့ဘက်တွေဆိုလည်း ပြတင်းတံခါးတွေကို တင်းကျပ်နေအောင် ပိတ်ထားရတာကို သဘောကျ တတ်လာသည်။ ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ခုတင် တစ်လုံးရယ်၊ အဝတ် အစား အနည်းငယ် ထည့်ထားသည့် အိတ်တစ်လုံးရယ်၊ ထို့ထက် ပိုများ သည်က ပန်းချီကားတွေသာ။

အိပ်ရာကို သန့်ရှင်းပြီးမှ အိပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကလေး လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလကျော်ကျော်ကတည်းက ပျောက်ရှသွားခဲ့၏။ ဖုန်မှုန့်တွေ ကပ်စပြု နေပြီဖြစ်သည့် ပန်းချီကားတွေပေါ်မှာ ညညဆို ပိုးဟပ်တွေ လမ်းလျှောက် နေကြတာကိုလည်း ကျွန်တော်က မသိကျိုးကျွန် ပြုနေလိုက်သည်။ အိပ်ခန်း ကို အမြဲတစေ မီးပိတ် အမှောင်ချထားတော့ မိုးလင်းလျှင်တောင် မိုးလင်း မှန်း မသိရ။ မီးမှ မရှိလျှင် လိုတာထက် ပိုမှောင်နေတတ်တော့ ထို အမှောင်ခန်းထဲမှာ ပက်လက်လှဲပြီး ဘာမှ မမြင်ရတဲ့ မျက်နှာကြက်ကို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ငေးနေရတာကိုပဲ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အာသာ ဖြေစရာ တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သို့ကလိုသာပဲ အမြဲ နေချင်မိ၏။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ မြို့တွင်းနဲ့မဝေး၊ စည်ကားလွန်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း အမြဲတစေ လမ်းသွား၊ လမ်းလာတွေကို တွေ့မြင် နိုင်သည့် ရပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလိုသာ။ အိမ်ကို ခြံရံထားသည့် သစ်ပင် သုံးလေးပင် ကျေးဇူးကြောင့် ငှက်သံကိုတော့ အမြဲတစေ ကြားနေရတတ် သည်။ ရံဖန်ရံခါဆို အိမ်ရှေ့ခန်း ပြတင်းတံခါးပေါ်မှာ တစာစာ လာအော် နေတတ်သည့် စာကလေး ငှက်တွေကို ကျွန်တော်က အမြင်မကြည်လှစွာ တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပေးတတ်သည်။ သို့ကလိုဆို စာကလေး ငှက်သည် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သူ့အဖော်တွေဆီကို ပျံသန်း၏။ သို့တိုင် စာကလေး ငှက်မှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ အမှတ်သညာ ဆိုတာမျိုး မရှိ။ တစ်ခါ

ခံရသည့်တိုင် ထိုနေရာကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ လာဖို့ အားယူနေလေ့ ရှိ၏။ ဒီတော့ အိမ်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ စာကလေး ငှက်တွေရယ်၊ ပန်းချီပစ္စည်း တွေရယ်ပဲ ရှိသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်က အတော်ကလေး ကျယ်ဝန်းလှ သည့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းပါပြီး ဧည့်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းဟာ လက်လက်ပြောင်လို့ ကျက်သရေ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ဧည့်ခန်းနဲ့နီးသည့် အိပ်ခန်းမှာတော့ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် အမျိုးသမီး အိပ်ပြီး၊ တစ်ဖက်ခန်း မှာတော့ ကျွန်တော့် သားကလေး အိပ်သည်။

ကျွန်တော်က မီးဖိုခန်းနားက အခန်းလွတ်ကလေးမှာ အစဉ်သဖြင့် ပန်းချီဆွဲနေတတ်ပြီး၊ အမျိုးသမီးက ဝင်ငွေကောင်းသည့် အစီအစဉ် တင် ဆက်သူ အလုပ်ကို လုပ်၏။ သားလေးက ကျွန်တော်နဲ့ တူလို့လားမသိ၊ အနုပညာကို အင်မတန် ဝါသနာပါသူ။ အမြဲတစေ စာအုပ်တွေ ဖတ်ချင် နေသူ။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲလျှင် ဘေးနားမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ထိုင်ပြီး အရောင်တွေ အကြောင်းကို ဦးနှောက်သေးသေးလေးနဲ့ စဉ်းစားနေတတ်သူ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ မွေးဖွားလာကတည်းက တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်ခဲ့ သည့်ဘဝမှာ အချိန်တစ်ခု ရောက်လို့ နှစ်ကိုယ်တစ်ဘဝ တည်ဆောက် လိုက်တော့မှ ဒုက္ခလှလှ တွေ့ကြုံရတာမျိုးတွေ ရှိ၏။ ထို နှစ်ကိုယ်တစ်ဘဝ မှာ ဘယ်ထိ ခရီးပေါက်ရောက်မည်ကို မသိတော့ လမ်းခုလတ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့်အခါ နဂိုမူလ တစ်ကိုယ်တည်း ဘဝကို အလိုလို ပြန်ရောက် သွားရသည် မဟုတ်လား။ တကယ်က ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ရှင်သန်ရဖို့ကို ကြောက်ရွံ့ဝန်လေးသူ မဟုတ်။ တစ်ကိုယ်တည်း လုပ်ကိုင် ရသည့် အရေးအရာတွေနဲ့ ကျွမ်းဝင်လှပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ကူးထဲ မှာပဲ မွေ့ပျော်ချင်သူ။

သို့တိုင် အတူတူ ပျော်ဖို့၊ အတူတူ ငိုဖို့ဆိုပြီး တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ တစ်ခရီးတည်းကို ရွက်လွှင့်ခဲ့ပြီးမှ လှေတစ်စင်းပေါ် လှော်တက် တစ်ချောင်း ကို တစ်ယောက်တည်း ကိုင်တော့ဟု အကွေ့အကောက်တွေကို လမ်းပြပေး မယ့်သူ မရှိပါဘဲ တစ်ဖက်သတ် လှော်ခတ်စုန်ဆင်းရသည့် အခြေကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်သည် လှေ ရွက်လွှင့်ရာနောက်မှာ စီးမျောနေကြသည့် ရေစီးတွေပမာ တည်ငြိမ်မှု မရှိကြ။ တလှုပ်လှုပ်ခါယမ်း ပြီး ဒီရေအတက်အကျ၏ အကြမ်း၊ အရမ်းကို နာကျင်ခံခက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ

လေသည်။

[၂]

အိမ်ရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာ လှဲနေခဲ့သည်မှာ နာရီ မည်မျှ ကြာခဲ့ပြီလဲ မသိ။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲက ဆေးလိပ်ပိုင်း အတိုအစတွေကို သတိထားမိတော့ အတော်လေး လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။ ဘာအတွက်နဲ့များ ဆေးလိပ်တွေ အများကြီးသောက်ပြီး အချိန်အကြာကြီး လှဲနေရပါလိမ့်။ ဒီဝန်းကျင်နဲ့ ဒီမြင်ကွင်းတွေ ဆိုသည်မှာလည်း တစ်ခါလေးမျှ ပြောင်းလဲ သွားတာမျိုး မရှိဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေသည်။

“အိပ်ရာပေါ်ကနေ ထလာပြီး ဒီနေရာမှာ လာလှဲနေခဲ့တာပဲ၊ ဟူး”

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သက်ပြင်းတွေပဲ ချနေခဲ့သည်။ တစ်ရက်မှာ ဘယ်နှကြိမ် ချဖြစ်သလဲဟု မေးလျှင်တောင် များလွန်းလှသည့် အကြိမ် အရေအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အဖြေမရှိ။

“အထီးကျန်လိုက်တာ၊ ဒီလိုနဲ့ သေမှာပဲ”

စိတ်ပျက်စွာ တစ်ချက် ညည်းညူလျက်က ထဖို့ ပြင်ရသည်။ မထလို့မရ။ ညနေစောင်းနေပြီ။ ဘာမှ မစားရသေး။ အိမ်ရှေ့ခန်းကနေ မီးဖိုခန်းကို သွားဖို့အတွက်တောင် အားအင်တွေ ကုန်ခန်းနေကြပြီ ထင်သည်။ နည်းနည်းလေး လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ခါးရိုးတွေ ကျိုးကျသွားတော့ မည့်အတိုင်း။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း လိုအပ်တာထက် ပိုလေးလံ နေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။ အနံ့တစ်ခုကြောင့် နှာခေါင်းကို ရှုံ့မိလိုက်သည်။ နောက် တော့မှ နွေရာသီခေါင်ခေါင်မှာ သုံးရက်ထက်မနည်း ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီ အနံ့မှန်း သိသွားတော့ ရေချိုးရမှာပဲဟု တွေးဖြစ်သည်။ ရေမချိုးခင်တော့ သေချာပေါက် တစ်ခုခု စားရမည်။

“သေလို့တော့ မဖြစ်သေး၊ သေမယ်ဆိုရင်တောင် နာကျင်မှု တွေကို လက်စသတ်ပြီးမှ သေရမယ်”

မီးဖိုခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့ မျက်စိရှေ့မှာပဲ ပိုးဟပ် သုံးကောင်က တန်းစီပြီး တအိအိ သွားနေကြသည်။ ကျွန်တော် လာနေ

တာကို မြင်တာတောင် အရေးအရာ ပြုစရာဟု မှတ်ယူပုံမပေါ်။ ခြေထောက်နဲ့ တက်နင်းလိုစိတ်တွေကို အတင်း ချို့ချပစ်နေရသည်။ ပိုးဟပ်တွေ သွားရာ လမ်းကြောင်းကို စပ်စုပြီး လိုက်ကြည့်မိတော့ ပိုးဟပ်တွေက ပန်းချီခန်း ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားကြသည်။ ပိုးဟပ်တွေနောက်ကို ဆက် လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။ အလွန်အမင်း ဆာလောင်နေပြီဖြစ်သည့် ဗိုက်ကိုသာ ဖြေရှင်းဖို့ အားထုတ်လိုက်၏။

ထမင်းချက်ဖို့ ဆန်ကို အရင်ရှာရသည်။ ဆန်ပုံးက ဘယ်နားမှာ ရှိနေမှန်းတောင် ကျွန်တော် ရေရေရာရာ မသိ။ နေရာအနှံ့ ရှာကြည့်သော် လည်း မတွေ့။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ထမင်းချက်ဖြစ်ဖို့ရာ မမြင်။ ပန်းကန်တွေ ထားရာ စင်ပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို တွေ့၏။ ကိုရီးယား ခေါက်ဆွဲထုပ်တော့ မဟုတ်။ ပြည်တွင်းဖြစ် ဂျုံခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ကိုင်ကြည့် ပြီး ပြုတ်ပြီးမှ ကြော်စားရမလား၊ သုပ်စားရမလား တွေးရသေးသည်။ အမြဲတစေ တစ်စုံတစ်ဦးက ပြုလုပ်ပေးတာကိုပဲ စားခဲ့ရတော့ ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေနဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖို့ကိုတောင် ဘယ်က ဘယ်လို အစပျိုးရမှန်း မသိ။

ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ကိုင်ထားပြီး ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်သေး။ ခေါက်ဆွဲ ထုပ်ကိုပဲ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်နေရင်း နာကျင်ခံခက်လှသည့် အစိုင်အခဲတွေ ဦးနှောက်သွေးကြောက တစ်ဆင့် ရင်ထဲထိ စီးဆင်း ရိုက်ခတ်လာကြသလို ထင်မိသည်။ ရင်ထဲမှာပဲ နေရာအစုံ လှိုက်လောင်နေလျက်က အပြင်ကို တိုးထွက်ဖို့ အားယူနေကြသည့် ခံစားမှု တွေကို ဘယ်သူ့ ပယောဂမှ မပါဝါဘဲ မလိုလားလှစွာ ပြန်လည် တွန်းကန် နေမိသည်။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုတွေမှာ ခံစားတုန်ယင်မှု အဖျား အခတ်ကလေးမျှ မငြိစေချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီမီးဖိုခန်းထဲမှာပဲ ပိုးဟပ်တွေနဲ့ အတူ ထိုင်ချပစ်လိုက်ချင်သည်။ တရွေ့ရွေ့ ပြေးလွှား အလုပ်ရှုပ်နေကြသည့် ပိုးဟပ်တွေလိုတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ဘာကိုမှ ခံစား တုံ့ပြန်လိုမှု မပြုလိုသူ တစ်ဦးလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေးသာ။

သား ငယ်ငယ်က စားခဲ့ဖူးသည့် ထမင်းပန်းကန် လှလှလေးပေါ်က အရုပ်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ မိသားစု သုံးယောက်စလုံး၊ ကိုယ့်ပန်းကန်၊ ကိုယ့်ဖွန်း၊ ကိုယ့်ခွက်ဆိုသလို ပစ္စည်းတွေ

ကို ကိုယ်စီ အသုံးပြုခဲ့ကြတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်မှာ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေက လိုအပ်တာထက် ပိုများနေခဲ့သည်။

မွန်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ကွာခြားလှစွာ အင်မတန် သန့်သန့်၊ ကလေး နေလိုလှသူ မဟုတ်လား။ အိမ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေဆိုတာ မွန်ကသာ ဝယ်ခြမ်းပြီး စီမံခန့်ခွဲတတ်သူ။ နေထိုင်ရာ အဝန်းအဝိုင်းလေးကို ကျက်သရေရှိလှစွာ တင့်တင့်တယ်တယ်ကလေးမှ နှစ်သက်တတ်သူ မွန်ဟာ အနေအထိုင်ကို ဖြစ်သလို နေတတ်ပြီး ပန်းချီရေးဖို့ကလွဲရင် တခြား ဘယ်အရာကိုမှ ရေရေရာရာ မစီမံတတ်သည့် ကျွန်တော်နဲ့မှ နီးစပ်ခဲ့ရသတဲ့။ ပြီးတော့လည်း အရာရာမှာ စည်းစနစ်တကျ ရှိလာသူ မွန်ဟာ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို နှစ်ရက်လောက် ဝတ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို တမင်များ ချန်ရစ်လေသလားဟု ကျွန်တော့်မှာ အမြဲတစေ စိတ္တဇ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ခုလည်း မွန် မရှိတော့သည့် အိမ်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ထိုက်တန် လှစွာပဲ အေးစက် အထီးကျန် နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ တိုက်ခန်း ပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရသည့် တခြားတစ်ဖက်ဆီက တိုက်ခန်းတွေရယ်၊ လမ်းမီးတိုင်တွေရယ်နဲ့ လမ်းမတွေကို မျက်ဝန်း အသေနဲ့ ငေးကောင်းတုန်း။ သို့တိုင် မွန်နဲ့သားဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို ပြန်မလာခဲ့ပါဘူး။

[၃]

ကျွန်တော်သည် နံနက်ခင်းကို ကော်ဖီ တစ်ခွက်နဲ့ အစပျိုးမိ ပြန်သည်။ ယိမ်းယိုင် ပြိုလဲနေသည့် စိတ်တွေကို ပြန်လည် ထူမတ်ဖို့ ကြိုးစားရမည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ပဲ သတိပေးပေး ပန်းချီခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ စုတ်တံကိုပင် ကိုင်ဖို့ အားမရှိသူနှယ် ပန်းချီကား အဟောင်းတွေကို ငေးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်သာ။ ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိပါဘဲ အချိန်ပြည့်ဆိုသလို အိမ်ရှေ့ ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ အိပ်ချင်နေသည်။ ဒါမှမဟုတ် ခုလိုပဲ လမ်းမကြီးကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်ချင်နေ၏။ ဒီလမ်းမတွေ ဆီကနေများ မွန်နဲ့သားဟာ ပြန်လာလေမလားပေါ့။ ကျွန်တော့် ကိုယ်နဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ မွန်နဲ့သားရဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ကပ်ငြိ

နေကြတုန်း။

မနက်ခင်းဆိုတော့ နေရောင်ခြည် တချို့တစ်ဝက်က အိမ်ထဲကို တိုးဝင်ချင်နေကြသည်။ တောင်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားသည့် အိမ်ခန်းဆိုတော့ နေရောင်ခြည်ကတော့ အမြဲတစေ ထိတွေ့ခွင့် ရနေသည်သာ။ မှန်တွေ အပြည့် ကာရံထားသည့် အိမ်ရှေ့ခန်း ဒီနေရာကနေ ရပ်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီဝန်းကျင်သာမက ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ကွင်းတွေကိုပါ အတိုင်း သား လှမ်းမြင်နေရသည်။ လူတွေနဲ့၊ ကားတွေ၊ လမ်းသွယ်တွေ၊ လမ်းမကြီးတွေ ခပ်ဝေးဝေးမှာ မှေးမှေးမှိန်မှိန်ကလေး။ ဒီမြင်ကွင်းကို အလွန်သဘောတွေ့ခဲ့သူမှာ မွန်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မွန်အမေတို့က မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အနေနဲ့ ဒီကွန်ဒိုကို လက်ဖွဲ့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် ပျော်နေခဲ့သူမှာလည်း မွန်သာ ဖြစ်၏။

လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှာပဲ ရှိနေသည့် ဖုန်းကို ယူပြီး မှန်နံရံပေါ်မှာ မြင်နေရသည့် ကိုယ့်ပုံရိပ် မှိန်မှိန်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ ပုံရိပ်မှာ မှိန်ဆိုမှ တကယ်မှိန်မှိန်ရယ်။ နေရောင်ဖျူဖျူ ထိုးကျနေသည့် မှန်နံရံတွေမှာ အဝါရောင်သန်းနေကြသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ အကွက်တွေ၊ အစက်အပြောက်တွေနဲ့ ရောထွေးနေကြပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မမြင်ရ။ သို့တိုင် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေဟာ အက်ကွဲနေသည့် မှန်တစ်ချပ်လို အရေးအကြောင်းတွေ ပေါ်နေကြသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ပန်းချီကား တစ်ချပ်လိုသာ။ ဘယ်လို ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ရေးခြယ်ထားသည့် ပန်းချီကားလည်း ယတိပြတ် မပြောတတ်။

ဖုန်းကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်ပြီး အေးစက်သည့် ကော်ဖီခွက်ကို ယူလိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကော်ဖီခွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ အေးစက်မှု အထိအတွေ့ကို ခံစားရသည်။ မတ်တတ်ရပ်နေလျက်က လမ်းမကို ထပ်ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမတွေသည် နေရောင်ကြောင့်လား မဆိုနိုင် အဝါရောင် ဖြစ်လို့နေကြပြန်၏။ ထိုလမ်းမဘေး တစ်ဖက်စီမှာ ကျွန်တော် မသိသည့် အပင်တွေ စီတန်းနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းချီရေးသူ ဖြစ်သော်လည်း ဗဟုသုတ အတော်ကလေးနည်းသူဟု မွန် ပြောဖူးသည်ကို သတိရသည်။

‘မွန်က အစီအစဉ် တင်ဆက်သူပဲ၊ ကိုယ့်ထက် ဗဟုသုတ ကြွယ်

တာပေါ့’ ဟု အနိုင်ယူစိတ် မရှိ ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လေ့ရှိသည်။ သို့ကလို ဆိုသော်လည်း မွန်က ဘာမှ မပြောဘဲ လှုပ်ရှားသက်ဝင်မှု မရှိသည့် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ဘယ်လို အခြေမှာဖြစ်ဖြစ် မွန်ကို အနိုင်မယူချင်။ မွန်နဲ့ တစ်ခုခု အခြေ အတင် ဖြစ်ရပြီဆို စတောင် မစရသေး အရှုံးပေးလိုက်တတ်သည်။ သို့ကလို အရာတွေကိုပဲ မွန်မှာ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်နိုင်။

‘ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လက်လျှော့လွယ်လိုက်တာ’ ဟု အလိုမကျလှစွာ ခဏ ခဏ ပြော၏။ မွန်က ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိလှသူပီပီ စကားတွေကို တသီးတသန့် ဖောင်ဖွဲ့ပြီး မပြောတတ်သူ ကျွန်တော့်ကို အလိုကျပုံမပေါ်။ သို့တိုင် ချစ်မေတ္တာစိတ်နဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အတူတူ ထူထောင်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်မှုကတော့ ကျွန်တော့်ထက် မွန်ကသာ ပိုခဲ့သည်။

သို့တစေ မွန်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို ဦးစွာ ပစ်ခွာသူ ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ စိတ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်။ ဘယ်တော့မှ ရိုးစင်းမနေဟု ခံစားရသည်။ ဒီလို ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ အမျိုးသမီးတွေ အများကြီးနဲ့ ပတ်သက် ဆက်နွယ် ဖူးတာတော့ မဟုတ်။ မွန်တစ်ယောက်နဲ့သာပဲ ကျွန်တော့်မှာ အတော် ကလေး နားလည်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

ကျွန်တော့်ဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကို လိုချင်ခဲ့တာ လား။ အပြည့်အဝ ပေးခဲ့တာပဲဟု အာမခံ၏။ ရုံးသွား၊ ရုံးပြန် မအားလပ် နိုင်သည့် မွန်ကိုကြည့်ပြီး စာနာစိတ်နဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ ကူပေးခဲ့၏။ မွန် ပင်ပန်းလျှင် ကျွန်တော် ပင်ပန်းသလိုပဲမို့ မွန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖေးမခဲ့၏။ သို့တစေ မွန်က အစပိုင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အရာအားလုံး ထပ်တူကျသလောက် သားကလေး ကျောင်းစတက်သည့် အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် လေးစားမှုနဲ့ ချစ်ခင်မှု လျော့ပါးလာခဲ့သည်ဟု ခံစားရသည်။

ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ကျွန်တော် မသိ။

အိမ်ထဲမှာ အတော်ကြာအောင် အောင်းခဲ့သည်မို့ပဲလား မသိ။ ပြင်ပလေးကို ရှူရှိုက်ခွင့်ရတော့ အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားလာခဲ့သလို လတ်ဆတ်မှု ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် တွင်းခေါင်းထဲက ထွက်လာသည့် သတ္တဝါ လို ဝန်းကျင်အသစ်မှာ လင်းလင်းကွင်းကွင်း မြင်နေရသည်ကိုပင် ကျွမ်းဝင်မှု မရှိ အနေခက်လှ၏။

တကယ်က ဒီနေရာ ဆိုသည်မှာလည်း ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလားနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ဖူးသည့် နေရာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းသလို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး နီးစပ်ရာ ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ချိန်းဆိုထား သည့် အချိန်ထက် စောလာမိ၍ထင်သည်။ ခန်းမထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိသေး။ ဝင်လာခါစက တွေ့ရသည့် ကောင်လေးလည်း ဘယ်ကို ရောက်သွားပြီလဲ မသိ။ ထွန်းနိုင်ကို ဖုန်းဆက်ရမလား တွေးသည်။

‘တော်ပါတော့ လာတဲ့အခါ တွေ့ရမှာပဲ’ ဟု တွေးလျက်က ဖုန်း ကိုတောင် မကြည့်ဖြစ်တော့။ ထိုင်လျက်ကပဲ နံရံပေါ်မှာ တစ်ကားချင်းစီ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားတွေကို လိုက်ငေးနေလိုက်သည်။ ပန်းချီ ပြပွဲကိုလာဖို့ ထွန်းနိုင် ဖုန်းဆက်တော့ မအံ့ဩခဲ့။ ထွန်းနိုင် ပြပွဲရှိတယ် ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကတည်းက သိပြီးသား။ ပွဲကို လာခဲ့ဖို့ကို တတွတ်တွတ် မှာနေသည့် ထွန်းနိုင်စိတ်ကို အသိအမှတ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ လာခဲ့ရသော်လည်း စိတ်က ပြင်ပနဲ့ ထိတွေ့ဖို့ကို ခုထိ အဆင်သင့် မဖြစ်နိုင်သေး။

အိမ်က ထွက်လာတော့လည်း တစ်ကိုယ်တည်း ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ထွန်းနိုင်က သူ လာခေါ်မယ် စောင့်နေဟု ပြော သော်လည်း ငြင်းပယ်လိုက်၏။ ဘတ်စ်ကား မစီးဖြစ်သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကလေး ကြာခဲ့ပြီ။ ကျောင်းတုန်းက ထွန်းနိုင်တို့နဲ့အတူ ဘတ်စ်ကား တိုးငွေစီးရတာကိုတောင် ပြန်အမှတ်ရသည်။ ပြီးတော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာပဲ မွန်နဲ့ စတွေ့ခဲ့တာကိုရော။

အိမ်က ဘာလို့ ဒီလောက် စောစော ထွက်လာခဲ့မိပါလိမ့်။ ထွက် လက်စနဲ့ မထူးတော့ပြီဟု စဉ်းစားခဲ့သလား။ မနက်စာဆိုလို့ ကော်ဖီ တစ်ခွက်အပြင် ဘာမှ မထည့်ခဲ့ရသေး။ မွန် ရှိစဉ်တုန်းကတော့ မနက်စာ

ဆိုတာကို သားနဲ့အတူ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားခဲ့ရ၏။ သို့ကလို အချိန်လေးတွေ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ဆီက လွင့်ပျံ့ကုန်ကြသလဲ ကျွန်တော် မသိ။ ခက်ရသည်က ဘယ်နေရာကိုရောက်ရောက်၊ ဘာကိုတွေ့တွေ့ မွန်အရိပ်နဲ့မလွတ်။ မွန်ကတော့ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်နေသလဲ မသိပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မွန်ကို မေ့ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစား နေထိုင်နေရင်းမှာပဲ စိတ်တွေက မွန်ဆီ ဦးတည်နေကြသည်။ မခက်ပေဘူးလား။

“ဟာ အောင်လွင်ဦး၊ စောစောစီးစီးပါလားကွ”

ခန်းမတံခါးဝကို ကြည့်လိုက်တော့ ထွန်းနိုင်က လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းထုပ်တွေ ကိုင်လျက် ဝင်လာသည်။ ထွန်းနိုင်နဲ့အတူ ဝင်လာသည့် မိန်းကလေးကို တစ်ချက် ကြည့်လျက်က ထိုင်ရာက ထပြီး ထွန်းနိုင်ကို ပြုံးပြရသည်။ ကျွန်တော့် အပြုံးမှာ အသက်မဝင်၍ထင် ထွန်းနိုင်က “မပြုံးချင်လည်း မပြုံးနဲ့ကွာ” ဟု နောက်တော့မှ ပြုံးရင်းစွဲထက် ပိုသိသာသလား ပြုံးဖြစ်၏။

“ဘာတွေလဲ”

“စားစရာ နည်းနည်းပါ၊ ဧည့်သည်တွေ စားရအောင်၊ မင်းမနက်စာ စားပြီးပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ရမလို၊ ခေါင်းခါရမလို လုပ်ပြီးမှ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဖြစ်ဘဲ ထွန်းနိုင်တို့ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ ရပ်ငေးနေလိုက်သည်။

ပစ္စည်းတွေကို နေရာချနေသည့် ထွန်းနိုင်က ကျွန်တော်ရှိရာကို လှမ်းလာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်လျက်

“မင်း လာတုန်းက ဘယ်သူရှိလဲ၊ တံခါးရော ဘယ်သူ ဖွင့်ပေးလဲ” ဟု မေးတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တာကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထွန်းနိုင်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ မွန် အိမ်ကနေ ထွက်သွားချိန်ကတည်းက ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သေသေချာချာဆို ငါးလ ပြည့်တော့မည်။

“မနေ့က မလာဘဲ”

ထွန်းနိုင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လျက် ပြော၏။

“အတူတူပဲလေကွာ၊ ဒီနေ့မှ ပြပွဲက စတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မနေ့က ကားချိတ်တာကို လာ မကူပေးလို့လား”

ထွန်းနိုင် တစ်ချက် ပြုံးသည်။

“လာကူပေးဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို အိမ်ထဲက ထွက်လာစေချင်လို့ပါ”

“ခု ထွက်လာပြီလေ” ဟု ကျွန်တော် ပြောတော့ ထွန်းနိုင် ဘာမှမပြော။

“ငါ ပန်းချီတွေ ကြည့်ဦးမယ်၊ ရောက်ကတည်းက ထိုင်နေတာ”

“အင်း၊ အေးဆေးကြည့်၊ အကြံလည်း ပေး”

ထွန်းနိုင် တစ်ဖက်ကို လှည့်ထွက်သွားတော့ တံခါးပေါက်ကနေ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဝင်လာတာကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် ပန်းချီကားတွေ ကိုသာ အာရုံစိုက်နေလိုက်သည်။

ပန်းချီကား အတော်များများကို တစ်နှစ်အတွင်း ရေးထားတာကို တွေ့ရတော့ ‘ဒီကောင် ရေးလှချည်လား’ ဟု မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ ထွန်းနိုင် ပန်းချီတွေက လတ်ဆတ်သည်။ ကျွန်တော့်ရေးဟန်နဲ့ မတူ။

ပုံတူကို အင်မတန် နိုင်ပြီး၊ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ကြည့်နေရသလို လှုပ်ရှားသက်ဝင်မှု အပြည့်ရှိ၏။ ထွန်းနိုင်၏ အားသာချက်က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကို ကြည့်ပြီး လှလှပပ၊ သေသေသပ်သပ် ဆွဲနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကျတော့ ပုံတူတွေကို မဆွဲတတ်။ အားမသန်၊ စိတ်ကူးထဲရှိရာ ချရေးလိုက်မှ နေသာထိုင်သာရှိသည့် ပန်းချီရေးသူသာ။ ကျွန်တော့် ပန်းချီကို တစ်ခါ တစ်ရံမှာ ကျွန်တော်တောင် ဘာသာမပြန်နိုင်တာမျိုးတွေ ဖြစ်ဖူး၏။

‘အိမ်အိုပျက်’ ဟု အမည်ပေးထားသည့် ပန်းချီကားကို ကျွန်တော် မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒီကားကို ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထွန်းနိုင် ဆွဲထားသလဲ မသိ။ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလို ခံစားရသည်။ ဘယ်နေရာမှာလဲ အတပ်မပြောနိုင်။

ပျဉ်ထောင်အိမ် တစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်တွေ ရစ်သိုင်းထား ပြီး ရေနံချေးဝနေသည်ဟု ထင်ရသည့် ခြေတံရှည် အိမ်တစ်လုံး။ လှေကား ထစ်တွေဟာ ညီညာမနေဘဲ အိမ်အိုဆိုသည့်အတိုင်း ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် ရေးဆွဲထားသည်။ ပန်းချီထဲမှာတော့ အိမ်ကို အသားပေးထားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ထွန်းနိုင် ခြယ်ထားသည့် ကောင်းကင် အဖြူရောင်ကိုပဲ သဘောတွေ့နေမိသည်။ ကောင်းကင်ဟာ ပြာတယ်ဟု နားလည်ထားကြသော်လည်း ထွန်းနိုင်ကတော့ ကောင်းကင်ကို အဖြူအဖြစ် ထားလိုက်သည်။ အိမ်အိုထဲက ပြတင်းတွေကို အသေးစိတ် ရေးပြထားပြီး ပြတင်းတံခါးတွေဟာ နှစ်ရှည်လများ ကြာညောင်းနေကြသဖြင့် ပြိုကျ ပျက်စီးနေကြပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွေပေါ်မှာ ခိုင်ခံ့မနေဘဲ အိမ်နံရံပေါ်မှာ

တွဲလဲကျနေသည့် ပြတင်းတံခါးချပ် အချို့ကို မြင်နေရသည်မှာ အစောင့်အရှောက်ကင်းပြီး ထီးတည်းနိုင်လှသည့် အိမ်အို၏ ထိခိုက်နာကျင်မှုကို မြင်နေရသည်။

‘အိမ်အိုပျက်’ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရင်း ‘ဒီကောင် တယ်တော်တဲ့ကောင်’ ဟု ထောမနာပြုရင်း ထွန်းနိုင်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားကောင်းနေပြီ။

ကျွန်တော်နဲ့ ထွန်းနိုင်မှာ အနုပညာသမားချင်းမို့၊ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းမို့ ပေါင်းသင်းခင်မင်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်က အိမ်ထဲမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုကို စိတ်နှစ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နေရတာကို နှစ်သက်သူ။ ထွန်းနိုင်ကျတော့ ဘယ်အချိန်မဆို ကြည့်လိုက်လျှင် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့နေတတ်ပြီး လူတွေအများကြီး ကြားထဲမှာလည်း အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို စိတ်ပါလက်ပါပြောနေတတ်သူ။

ကျွန်တော်ကတော့ ထွန်းနိုင်နဲ့တွေ့လျှင် အစဉ်သဖြင့် နှစ်ကိုယ်တည်းတွေ့ရတာကိုပဲ လိုလား၏။ ထွန်းနိုင် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်ပါလာလျှင် သုံးယောက် ဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော်သည် နားထောင်သူအဖြစ် အလိုလို ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ပန်းချီပါရမီ ပါသော်လည်း ထွန်းနိုင်လို တွေ့တဲ့သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ ခင်မင်နိုင်သည့် စွမ်းအင်ပါရမီမျိုးမရှိ။ မွန်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီအတွက် ခဏခဏ ပြောဖူး၏။

ခဏနေတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ယူပြီး ထွန်းနိုင် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာသည်။

“စကားလေး ဘာလေး လာပြောလေကွာ၊ ဟိုမှာ မင်းကို မေးနေကြတယ်”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စီနီယာ၊ ဂျူနီယာ ဆရာသမားတွေ၊ မျက်မှန်းတန်းမိရုံ မိတ်ဆွေတချို့ကို တွေ့ရသည်။ ထိုင်ရာကမထဘဲ လှမ်းပြီးပြလိုက်၏။

“သွားပါကွာ၊ ငါ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောချင်တဲ့ စိတ်အခြေအနေမဟုတ်တာ မင်းလည်း သိသားနဲ့၊ အေးဆေး ဧည့်ခံလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ နေ့လယ်စာ တစ်ခုခု သွားစားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော် မွန်ကို ပြောနေကျ လေသံမျိုးနဲ့ ထွန်းနိုင်ကို ပြော

လိုက်တော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြပွဲကို လာကြည့်သည့် လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေရင်း အသိမိတ်ဆွေကို ဝင်လာနေတာကို တွေ့နေရသော်လည်း ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ဖို့ကို မေ့လျော့နေဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။

နှုတ်ဆက်နေလျှင် မွန်နဲ့ ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းတွေ အလိုက် မသိ မေးကြဦးမည်။ ‘မဖြေချင်ပါဘူးဗျာ’ ဟု စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောချပစ်လိုက်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်။ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေကို တူးဆွပြရဦးမည်။ ထိုင်နေရင်းမှာပဲ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ဆီ ဦးတည် မလာပါဘဲ လူတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ကြီး တိုးဝင်လာနေသလို ခံစားလာရ၏။

မဖြစ်တော့ဘူးဟု တွေးလျက်က ပြတင်းရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သို့တစေ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ကျွန်တော့်ထက် နေရာဦးသူက ရှိနေပြန်၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ၊ သူ့ဘာသူ ရပ်နေတာပဲဆိုပြီး ဘေးနားကနေ မသိမသာ သွားရပ်ရမလား၊ ပြန်လှည့်လာရမလား ဝေခွဲမရ။ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆွဲခံထားရသူလို ကျောပေးထားသည့် မိန်းကလေးကို အစီအစဉ် မရှိပါဘဲ ငေးမိ၏။ ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ ထိုင်ခဲ့သည့် နေရာကို ပြန်သွားရမှာပဲဟု တွေးပြီး ပြန်အလှည့်မှာပဲ

“ဒီနေရာမှာ နေမလို့လား”

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံနွယ်တွေကို စုစည်းချည်နှောင်ထားသည် ဆိုသော်လည်း သေသေသပ်သပ် မရှိပါဘဲ ပြေလျော့ကျနေပြီး နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်တွေ ပြတင်းက တိုးဝင်နေသည့် လေကြောင့် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ မျက်လုံးတွေ ကြည်တောက်ပြီး လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိသူလို။ ‘ပန်းချီပြပွဲကို လာပြီး ဒီချောင်က ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေပါလိမ့်’ ဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ လူတွေကို ရှောင်နေတာလားဟု ကိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင်းက ဘာမှမဖြစ်သလို

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ နေပါ”

ဟု တစ်ခွန်းပြောလျက် ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

[၅]

နေသည် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သို့တိုင် ရွက်ကြွေတွေ ပွတ်တိုက် ရှုပ်ပြေးကြတယ် ဆိုတာမျိုးကို သေသေချာချာ ခံစားဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ မွန် ထွက်သွားတော့မှ အရာရာကို တစ်ဖန် ပြန်ခံစားရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သလား မသိ။

ထွန်းနိုင် ပန်းချီပြပွဲကို ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားခဲ့တာကို ပြန် အမှတ်ရ လာသည်။

“ကားနဲ့ပဲ လာတာမဟုတ်လား” ဟု သက်သောင့်သက်သာ ထွန်းနိုင် မေးသည်ကို “ဘတ်စ်ကားနဲ့” ဟု ချက်ချင်းဖြေတော့ ထွန်းနိုင်က ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဘာလို့ အဲဒီလို ကြည့်လဲ ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော်သည် လူချမ်းသာ မိသားစုက မွေးဖွားလာတာ မဟုတ်တာကို ထွန်းနိုင် သိ၏။ ကျောင်းတုန်းကလည်း ဘတ်စ်ကားပေါ် တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ စီးရတာကို နေသားကျခဲ့သူပေပဲ။

သေချာတာက ကျွန်တော် စီးနေကျ ကား ဘယ်ရောက်သွားလဲဟု ထွန်းနိုင် စဉ်းစားနေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် တခုတ်တရ မရှင်းပြဖြစ်။ လောလောဆယ်မှာ မွန်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှင်းပြ၊ အထုပ် ဖြေမပြချင်သေး။

နေသည် အလွန်အမင်း ကျဲတောက် ပူလောင်နေ၏။ အကာအရံ တစ်ခုခု မပါဘဲ အပြင်ကို သွားဖို့မကောင်းသည့် အခြေအနေ။ သို့တိုင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘာအကာအရံမှ မပါဘဲ သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းတွေနဲ့ မဝေးသည့် နေရာ တစ်ခုမှာ လာထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းတွေက အတော်ကလေး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိတော့ ကားလမ်းမဆီကို ထွက်သည့် လမ်းသွယ်တွေထဲမှာ သစ်ပင်ရိပ်တွေနဲ့ ဝေဆာနေသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းပေါ်ကနေ မကြာခဏ လှမ်းမျှော်နေကျ ဒီနေရာမှာ ခုလို အေးအေး လူလူ လာထိုင်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့။ ဘဝက တကယ်ကို တွေးမထားတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ထိုင်နေရာကနေ ကားလမ်းမဆီ ငေးကြည့်ဖြစ်၏။ တဝီဝီ သွားလာနေကြသည့် ကားတွေ၊ အသံတွေ၊ မလှမ်းမကမ်း မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ

ဘတ်စ်ကား တစ်စီး ထိုးရပ်သည်။ ထို့နောက် တစ်မိနစ်မျှအကြာ ဘီးလိုမ့် ထွက်ခွာသွား၏။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေသည် ထိုဘတ်စ်ကားနောက်ကို အပြေး လိုက်သွားကြပြီး မိရာ မှတ်တိုင်ကနေ အတင်း တွယ်လိုက်တော့ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် မွန်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တော့ မွန်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ဝေ့ ကြည့်သည်။ တစ်ချက်ဆိုမှ တကယ်ကို တစ်ချက်တည်း။ ထို့နောက် ဘာမှမပြောပါဘဲ ကျောင်းစာအုပ်လား၊ ဝတ္ထုစာအုပ်လား အလွယ်မသိနိုင် သည့် စာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေ၏။

ကားက ရုတ်တရက် ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်တော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် အရှိန် မထိန်းနိုင်ဘဲ မွန်ဘက်ကို ယိမ်းထိုးကျ၏။ ထိုတစ်ခါ မှာလည်း မွန်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြန်သည်။ တမင် လုပ်တာ မဟုတ်ကြောင်း ဘာမှ ဖြေရှင်းချက် ပေးမနေ။ ကားတစ်စီးလုံးမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ယိမ်းထိုးနေတာ မဟုတ်ကြောင်း မွန် သိပေလိမ့်မည်။

မွန်ရင်ခွင်ထဲက အသားကလေး သပ်လျှိုတင်ထားသည့် လွယ်အိတ် ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွေ အရောင်တောက်စွာနဲ့ မွန် မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မွန်သည် ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ပြန်ကြည့်၏။ ကျွန်တော် ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်ဖို့ကို မတွေးတော့ဘဲ ရုတ်တရက် မွန်ကို ပြုံးပြလိုက်တော့ မွန်က ‘ဘာလဲဟ’ ဆိုသည့် အမူအရာနဲ့ ထပ်ဆင့် ကြည့်လာသည်။

တကယ်က ကျွန်တော် အချို့သာဆုံး ပြုံးပြလိုက်သည်သာ။ မွန်က ဘယ်လို ထင်သွားသလဲ မသိ။ အူကြောင်ကြောင် ကောင်လိုများ ထင်သွား ပြီလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဦးစွာ နှုတ်ဆက် မိတ်ဖွဲ့ဖို့ ဝန်လေးလှသော် လည်း ဘာလို့မှန်းမသိ မွန်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဦးညွှတ်ချင်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘေးတိုက် အနေအထားမှာပဲ မွန်မျက်နှာကို ကြည့်လျက် ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို ထောင်ပြလိုက်မှ မွန်က သူ့ရင်ခွင်ထဲက လွယ်အိတ် ကို ပြန်ငုံကြည့်သည်။ ထိုမှ သဘောပေါက်သွားသလို ခပ်ရိုရိုလေး တစ်ချက် ပြုံးပြ၏။

“ပန်းချီဌာနကလားဟင်” ဟု ကျွန်တော် အရဲစွန့် မေးသည်ကို နှုတ်က မဖြေပါဘဲ ခေါင်းခါပြတော့ ကျွန်တော့်မှာ သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာ

ရသည်။ သို့တိုင် ဘယ်ဌာနကပါဟု တိတိပပ ပြန်မဖြေတော့ မသိစေချင် ဤပဲလားဆိုပြီး သိလိုလျက်နဲ့ အလိုက်သတိ ထပ် မမေးဖြစ်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က ကျောင်းကို မရောက်မချင်း မွန်ကိုပဲ မသိမသာလေး ခိုးငေးလာခဲ့၏။ ဆံနွယ်တွေကို မစည်းနှောင်ဘဲ ကျောပေါ်မှာ ဖြန့်ချထားတော့ လေအငွေ့မှာ ကျွန်တော့်နှာဝဆီ လာတို့ထိနေကြသည့် ဆံနွယ်နဲ့တွေကို မရည်ရွယ်ဘဲ ရှူရှိုက်နေရသည်။ ခေါင်းလျှော်လာပုံရသည့် ထိုဆံနွယ်နဲ့တွေဟာ ငြင်းပယ်ချင်စရာ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိ။ ဘေးတိုက် အနေအထားမှာပဲ မသိမသာ ခိုးငေးလျက် လူမိသွားမှာလည်း ကြောက်သေး တော့ ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်နေလျက် ဘေးလူဆီက တစ်ခုခု အလစ်သုတ်ချင် နေသည့်ပုံစံ ပေါ်နေလိမ့်မည်။

ဘတ်စ်ကားကလည်း ထိုနေ့ကမှ ပိုပြီး မြန်ဆန်နေသလို ခံစားနေ ရသည်။ ဆင်းရဲမည့် မှတ်တိုင်ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်ရော မွန်ပါ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကျောင်းဝန်းကို ဝင်သည့်တိုင် ကျွန်တော် သည် ပန်းချီဌာနဘက်ကို ခြေဦး မလှည့်နိုင်သေး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆန့်ကျင် ဘက်ကို ဦးတည်သွားသည့် မွန်နောက်ကို အသာလေး လိုက်ကြည့်ပြီး အမြင်ကနေ မွန် ပျောက်ကွယ်သွားမှ ကျွန်တော် လိုရာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာပင် မွန်နဲ့ ပထမဆုံး စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

[၆]

“မလာတော့ပါဘူးကွာ”

ဘယ်ကိုမှ ထွက်လိုစိတ်မရှိတော့ ထွန်းနိုင်ကို အတုံ့အဆိုင်း မရှိ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ထွန်းနိုင်သည် ကျွန်တော့် တုံ့ပြန်ပုံကို ဖုန်းထဲကနေ နားထောင်ပြီး အတော်ကလေး အားမလို အားမရ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့တစေ ထွန်းနိုင် လက်မလျှော့။

“မင်း လောလောဆယ် ပန်းချီ မရေးသေးဘူး မဟုတ်လား၊ လာကူရုံပါကွာ၊ ဒီလထဲ သင်တန်းသားတွေ များတယ်၊ ငါ တစ်ယောက် တည်း မနိုင်ချင်တော့ဘူး၊ မင်းကို အလကား ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး

အောင်လွင်ဦးရာ”

ပြပွဲနေ့က ထွန်းနိုင်၏ ပန်းချီသင်တန်း အကြောင်းကို အသေးစိတ် ကြားသိခဲ့ရ၏။ ဖွင့်ထားတာ မကြာသေးပေမဲ့ သင်တန်းသားတွေ အတော် ကလေး များသည့်အကြောင်း။

“မင်း လာခဲ့ပါလား” ဟု ထွန်းနိုင် ပြောသည်ကို မကြားဟန် ဆောင်လျက်က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဟန်ပါပါ သောက်ပြခဲ့သည်ကို သတိ ရ၏။

ကျွန်တော် ထွန်းနိုင်ကို ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိ။ တကယ် လိုအပ်လို့ လိုလိုလားလားနဲ့ ခေါ်နေမှန်း သိသော်လည်း လုပ်စရာတွေ၊ ရှင်းစရာတွေ မပြီးပြတ်သရွေ့ တစ်က ပြန်စဖို့ မလွယ်။ ဘဝကို ပုံမှန် အတိုင်း ရှင်သန် နေထိုင်ဖို့ဆိုတာ ပုံမှန် မဖြစ်ခဲ့ရခြင်းတွေကို ရှင်းလင်းပြီးမှ အဆင်သင့်နိုင်မည်ကို ထွန်းနိုင်ကို ဘယ်လို ပြောပြရပါ။

“ငါ မွန်နဲ့ ရှင်းစရာတွေ ရှိသေးတယ် ထွန်းနိုင်”

လေသံပျော့နဲ့ ပြောတော့ ထွန်းနိုင်ဆီက ဘာသံမှ မကြားရ။ အသက်ရှူသံ သဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားနေရသည်။ နှစ်ဦးသား ဘာမှမပြောဘဲ စက္ကန့်မျှ တိတ်ဆိတ်နေရင်းက ထွန်းနိုင်ဆီက အသံ ထွက်လာ၏။

“မွန်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ငါလည်း အသေးစိတ် သိပါရစေဦး၊ မင်းဟာက မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း သန်မာချင်ယောင် မဆောင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကူစရာရှိတာ ကူရအောင်”

ထွန်းနိုင် စကားကြောင့် ကျေးဇူးတင်ရသော်လည်း ကျွန်တော့် ကိစ္စက တစ်စုံတစ်ယောက် ကူလိုက်လို့ ပြီးပြတ်သွားမည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်။ ထွန်းနိုင် ထင်နေသလို ပေါ့ပေါ့လေး မဟုတ်။ ထွန်းနိုင် မသိသေးသည်က မွန်နဲ့ ကျွန်တော့်မှာ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်။ မွန် တစ်ယောက်တည်း သူ့သဘောနဲ့ သားကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထားရစ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်းစရာတွေ ဆိုတာကလည်း ထွန်းနိုင် ထင်သလို လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲရခြင်း ကိစ္စသဘောတရားတွေထက် မွန်နဲ့ပတ်သက်နေသည့် ကျွန်တော့် နှလုံးသားရေးကိစ္စ အရှုပ်အထွေးတွေပဲ ဖြစ်သည်။ လွမ်းဆွတ် ခြင်းကို ကုစားဖို့၊ အောက်မေ့ သတိရခြင်းတွေကို ခဝါချဖို့၊ မွန်အရိပ်တွေက လွတ်ဖို့၊ ကျွန်တော့် ဘဝထဲမှာ မွန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဝင်လာ

ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့သလို ပြန်လည် ရှင်သန်ဖို့ဆိုတာ ထွန်းနိုင်ဆီမှာ ပန်းချီသင်တန်း ပို့ချလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးမြောက်သွားမည့် အရာမျိုး မဟုတ်။ အရာအားလုံးထက် စိတ်တွေကို ပုံအပ်နှင်းခဲ့သူ ကျွန်တော့်၏ စိတ်အခြေအနေ ဘယ်လိုဘယ်ပုံသို့ ဆိုက်ရောက်နေသလဲ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။ ကျွန်တော့် မိသားစုပင် မသိ။

အိမ်ထောင် ရပ်ဆိုင်းရခြင်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မွန်သာ သက်ဆိုင် သည်မို့ အမေတို့က မွန်ကိုပဲ ကျွန်တော်က လိုလိုလားလား လက်လွှတ် လိုက်သလို၊ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲ မွန်က ထွက်ခွာရသလိုလို ထင်နေသည် ကိုလည်း တကူးတက မဖြေရှင်းဖြစ်။ မွန်နဲ့သား မရှိတော့သည့် အိမ်ထဲမှာ မွန်တို့၏ ကိုယ်ငွေတွေကို လိုက်လံ ရှာဖွေရင်း အချိန်တွေ ရပ်ဆိုင်းနေသူ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရတာတွေကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေလို။

တစ်နေ့နေ့တော့ မွန်ကို မေ့ပျောက်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးနဲ့ အကြောင်းတရား ပေါ်လာမှာလေဟု အားတင်းရင်း နာရီလက်တံ အရွေ့ အလျားကိုပဲ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။

“ကျေးဇူးပဲကွာ၊ တစ်ရက် လာပါဦးမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ပေါ့ပါးသလို ထွန်းနိုင်ကို ပြောလိုက်သည်။ ထွန်းနိုင် သက်ပြင်းချသံကို ဖုန်းထဲကနေ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“ငါလည်း လာဦးမယ်ကွာ” ဟုဆိုကာ ထွန်းနိုင် ဖုန်းချသွား၏

ထွန်းနိုင်နှင့် ဖုန်းပြောပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်၏။ နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်တော့ မွန်ပုံရိပ်က ဝင်လာ သည်။ ထို့နောက် သားပုံရိပ်ကလေး ထပ်ဝင်လာတော့ ပျောက်သွားမှာ စိုးစိတ်နဲ့ မျက်လုံးကို မဖွင့်ရက်။

တကယ်တမ်း ကျွန်တော် ခံစားနေရတာ အထီးကျန်မှု ဖြစ်၏။ သို့ကလိုဆို ထိုအထီးကျန်မှုကို ကုသစွမ်း မရှိတော့ပြီလားဆိုလျှင်လည်း မဟုတ်သေး။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်တစ်နေရာစာကလေးမှာဖြစ်ဖြစ် မွန်ကို နေရာ ပေးထားချင်တာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မကြိုးစားရပါဘဲ လွယ်လွယ် ကလေး မွန် ပျောက်ရှာသွားမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ကျေနပ် နိုင်မည် မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ မွန်ဆီ အပြေးလိုက်သွားပြီး ‘ဘာလို့လဲကွာ’ ဟု မချီတင်ကဲ မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော်သာ မွန်စိတ်တွေကို

အစာမကျေစေခဲ့သူ တစ်ဦးအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက မွန်နဲ့ ကို မကောင်းမြင်ကြမှာကို ကျွန်တော် မလိုလား။

မွန်နဲ့ ကွဲကွာခဲ့စဉ်က အမေတို့က ‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ’ ဟု မေးတော့ ‘ကျွန်တော့် အပြစ်တွေပါ’ ဟု အသာတကြည် ဝန်ခံခဲ့သည်ကို အမေမှာ မိခင်စိတ်နဲ့ နာကျင်ခံခက် မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်ရသော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်၌က ‘မွန်က ထားရစ်ခဲ့ချင်အောင် ကျွန်တော် ပြုမူခဲ့တာပါဗျာ’ ဟု မျက်ရည်တွေ ဝေသီလျက် ပြောချိန်မှာ အမေသည် ကျွန်တော့် အိမ်မှာ ညပင် မအိပ်ခဲ့ဘဲ ချက်ချင်း နယ်ကို ပြန်သွားလေ၏။

တကယ်တမ်း ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်ခန်းထဲမှာ နေရတာကို အတော်ကလေး ငြီးငွေ့ စိတ်ကုန်လာပြီ ဖြစ်၏။ ထွန်းနိုင်ဆီကို မဟုတ်သော်လည်း တစ်နေရာရာကို ယာယီဖြစ်ဖြစ် ထွက်ခွာရတော့မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကြာခဏ သတိပေးနေမိသည်။

မွန်နဲ့ အပြီးပြတ် ရှင်းရမည့် ကိစ္စတွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ချင်သေးသဖြင့် တမင်ပဲ ဟိုဒီရွှေ့နေခြင်းသာ။ ဒီကြားထဲ မွန်ဘက်ကသာ ဆက်သွယ်လာလျှင်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရှင်းကိုရှင်းရမည်။

ကျွန်တော်သည် မွန် ကျွန်တော့်ကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စိတ်အား ထက်သန်နေသလဲ၊ ကျွန်တော့် နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လို အစီအစဉ်တွေ ချနေခဲ့သလဲ ကျွန်တော် မသိ။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို ချန်ရစ်မှ ဖြစ်တော့မည့် အခြေအနေ တစ်ခုခု မွန်ဆီမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သလား။

[၇]

ကမ်းစပ်ကို ရေလှိုင်းတွေ တဘုတ်ဘုတ် ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ငါးဖမ်းလှေတွေ တရွေ့ရွေ့ သွားလာနေကြတာကို ကြည့်ပြီး ငယ်ငယ်က အဖေ့အတူ လှေကလေးပေါ်ကနေ ငါးမျှားခဲ့ရတာကို သတိရလာသည်။ မိုးရာသီမှာ မြေကြီးထဲကနေ တီကောင်တွေ တူးပြီး ငါးမျှားခဲ့ကြသည့် အချိန် အရွှေ့အလျားကနေ မွန်နဲ့ တွေ့ဆုံချိန်ထိ ဘဝဟာ

အတော်ကလေး ပြည့်စုံခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

ခုတော့ မွန် မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့် အိမ်ခန်းထဲကနေ မွေးရပ်ကို တစ်ဖန် လှည့်ပြန်ခဲ့ပြန်ပြီ။

‘နင် အဲဒီအိမ်ထဲမှာပဲ နေတော့မလို့လား’ ဟု ကရုဏာဒေါသနဲ့ ဖုန်းဆက်လာခဲ့သည့် အမေ့အသံကို နားထောင်ပြီး နောက်တစ်ရက် အမေ့ အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေ့အိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း အထုပ်ချပြီး ပင်လယ်နားကို ထွက်လာခဲ့ခြင်းသာ။ အမေ့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့သည် ဆိုသော်ငြား အဖေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်။ ဖုန်း ခဏခဏဆက်ပြီး အိမ်ကို လာခဲ့ဖို့ တဆူဆူ အမေ ပြောစဉ်က ‘အဖေနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့နေရမှာ အမေရယ်’ ဟု တုံ့ပြန်ခဲ့သေး၏။

‘အိမ်ကို လာရင်တော့ နင့်အဖေနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ၊ အဖေနဲ့ မတွေ့ချင် လို့ဆိုပြီး အဲဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေတော့မလို့လား’ ဟူသော အမေ့စကားကို နားထောင်နေရင်း အဖေ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

အဖေသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ မွန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင် ရေးကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ရှည်ကြာမည် မထင်ဟု အမေ့ရှေ့မှာ ပြောခဲ့ဖူးသည်ဆို၏။ ပင်လယ်နားမှာနေပြီး ငါးဖမ်းလှေတစ်စီးနဲ့ ငါးဖမ်းသည့် အလုပ်ကိုသာ အကောင်းဆုံး လုပ်ကိုင်တတ်သည့် အဖေက ကျွန်တော်နဲ့ ညီလေးကို အကောင်းဆုံး ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့် ဘဝသည် အဖေ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာဟန် မတူ။

‘ငါ အများကြီး မလိုဘူး၊ မင်းတို့တွေ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အခါ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ အေးချမ်းနေရင် ပြီးပြီ’

အဖေ မျှော်လင့်သည်က ထိုမျှသာ။ ပန်းချီ ရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ကို ကျွန်တော့်နလုံးသားနဲ့ ရွေးချယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကို အဖေသည် ဘာတစ်ခုမှ ဝေဖန်မှု မပြုခဲ့။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ပင်လယ်ပြင် ထဲ လှေငယ်လေးတွေကို စက္ကူစာရွက်ပေါ်မှာ ပုံစံမျိုးစုံ လျှောက်ရေးတော့ လည်း အတန်းပညာကို ပြီးမြောက်အောင် မသင်ယူခဲ့ရသည့် အဖေက ပြုံးပြီးသာ ကြည့်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ညီ အောင်မိုးဦးက ကျွန်တော့်ထက် သွက်လက်ပြီး သူ ဖြစ်ချင်လှသည့် အင်ဂျင်နီယာဆိုတာကို ဖြစ်အောင် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်သွားတော့ အဖေရော အမေပါ ဝမ်းသာခဲ့ကြ

သည်သာ။

သို့တစေ အဖေ နှုတ်ဖျားကနေ ငါ့သားတွေ တော်တယ်ဆိုတာ မျိုးကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။ တစ်ခုခု လွဲချော်သွားလျှင်သာ စိတ်ဆိုးမာန်မဲ လိုက်ဖို့ ဝန်မလေး။ မွန်နဲ့ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေးကို အဆုံးသတ်ကြ တော့မည်ဟု အဖေ သိစဉ်က ကျွန်တော့်ကို နေ့စဉ်ဆိုသလို ဖုန်းဆက်ပြီး ‘မင်း မှားတာလား၊ မင်းမိန်းမ မှားတာလား’ ဆိုပြီး သူ သိလိုသမျှတွေကို တရစပ် မေး၏။ ထို့နောက် မွန်နဲ့ကျွန်တော် စိတ်ကို သေသေချာချာ မသိပါဘဲ ကွာရှင်းတဲ့အထိ မဖြစ်ကြဖို့ကို အတန်တန် မှာကြားပြန်သည်။ သို့တိုင် အဖေဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ရာ မွန်ရော ကျွန်တော်ပါ မတတ်နိုင်ခဲ့။ မွန်က သာ၍ပင် ဆိုးသေး၏။

ညနေစောင်းမိုးထင် ပင်လယ်ရေပြင်မှာ လင်းကွင်းပြီး ပြာလဲ့ မနေတော့။ ထို့အပြင် အပန်းဖြေချင်စရာ ကမ်းခြေဘက်ပိုင်း မဟုတ်သဖြင့် လည်း ပင်လယ်ကမ်းနံဘေးတွေမှာ အမှိုက်အနည်းငယ်နဲ့ နေလှန်းစ ပင်လယ်စာတွေကို တွေ့နိုင်၏။

ဒီဝန်းကျင်က ခွေးတွေ ဆိုသည်မှာလည်း ပင်လယ်စာကိုပဲ အမြဲတစေ စားနေရ၍ထင်။ ငါး၊ ပုစွန်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ လှန်းထားပါ စေဦး နှုတ်သီးနဲ့ တရှုံ့ရှုံ့ လုပ်ရုံမှအပ မစိုးရိမ်ရ။ ပိုင်ရှင် မသိခင် ကိုက်ယူ ဆွဲပြေးသွားတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိ။ မနက်ကနေ ညဘက် နေဝင်ချိန် တွေ၊ မနက် နေလုံးကြီး ထွက်လာချိန်ထိ လှန်းထားသည့် ပင်လယ်စာတွေ မှာ လက်ရာမပျက် ရှိနေဆဲသာ။

ပင်လယ်ထဲကို နေလုံးကြီး ထိုးဝင် စိုက်ကျတော့မည် ဖြစ်သော် လည်း ကျွန်တော်သည် သဲသောင်ပြင်ပေါ် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေဆဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မျက်နှာချင်းဆိုင်က နေလုံးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထိုနေလုံး ဝင်သွားချိန်ကနေ နောက် တစ်နေ့ ပြန်ထွက်လာချိန်ထိ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့သည့် နေ့ရက် တွေမှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့သည့် မွန်သည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် မျက်လုံး အဖွင့်မှာတော့ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ပင်လယ်နားက လူက နေဝင်တာကို မမြင်ဖူးလို့လား”

ကျွန်တော် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်နေတယ်ဆိုသည့် သတင်းကို အမေကပဲ ပေးလိုက်ပြီ ထင်သည်။

တကယ်က ကျွန်တော် ဒီကို လာရခြင်းမှာ မိသားစု စုံညီ တွေ့ချင်လွန်းလှသည်ဆိုသော အတွေးကြောင့် မဟုတ်။ တိုက်ခန်းထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း နေလွန်းလျှင် တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်ကို ကြိုသိနေပုံရသည့် အမေ၏ တစာစာ ခေါ်သံကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည့် အောင်မိုးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးတော့

“အစ်ကို ရောက်နေတယ်လို့ အမေ လှမ်းပြောလို့ ချက်ချင်း လာခဲ့လိုက်တာ” ဟု အောင်မိုး မဆိုင်းမတွ တုံ့ပြန်သည်။ အောင်မိုးက ကျွန်တော်တို့ နယ်မြို့နဲ့ မဝေးသည့် မြို့တစ်ခုမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ထိုမြို့မှာပဲ အခြေချ နေထိုင်တော့ အမေအိမ်ကို အမြဲဆိုသလို ရောက်လာတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်နှစ်ပဲ ကွာသည်မို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်လျှင် အစ်ကို ဟု ခေါ်ပြီး နာမ်စားကိုတော့ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေဘဲ အောင်မိုးရော ကျွန်တော်ပါ ငါ့ဟု သုံးရသည်ကို အာတွေ့သူများ ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေ့နောက်ကနေ ငါးတွေသယ်ဖို့ လိုက်ကြရပြီး ဘာလုပ်လုပ် နှစ်ယောက်တူတူ လုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြသည်မို့ ညီအစ်ကိုထက် သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်တော့ ကျွန်တော် မွန်နဲ့ လမ်းခွဲသည့် ကိစ္စမှာလည်း မှားသည်၊ မှန်သည် မပြောဘဲ ‘စိတ် အဆင်ပြေသလို လုပ်’ ဟု မီးလောင်ရာ လေပင့်ပေးခဲ့သူ လည်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငါးလလောက် နေလိုက်တော့ ခု နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီလား” သဲသောင်ပြင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပြန် ထောက်လိုက်ရင်း အောင်မိုး မေးသည်။ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိ။ တကယ်က နေသာထိုင်သာလည်း မရှိသလို စိတ်ဆာလောင်နေတာ မျိုးလည်း ဖြစ်မနေ။ ကုန်ဆုံးခဲ့သည့် ရက်တွေမှာ စိတ်ဟာ အခွံလွတ်ကြီးပမာ ဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲ။

“မင်းက မခံစားဖူးတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ပြောပြဖို့ ခက်တယ်”

အင်မတန် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသူပမာ ကျွန်တော် ပြောတော့ အောင်မိုး ရယ်သည်။

“ခံစားဖူးဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒါမျိုးက ခံစားကြည့်ချင်စရာ ကောင်း

အလွမ်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် စီးမျောရင်း နှစ်မြုပ်နေသော

တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကူးကြည့်ရုံနဲ့တင် သိတယ်၊ ထင်သာမြင်သာရှိတဲ့ ခံစားချက်ပဲ”

“မင်းရော နွယ်နဲ့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်ရသည်။ အဆင်ပြေပါ တယ်ဟု အောင်မိုး ဖြေတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ၏။ အောင်မိုးကိုတော့ ကျွန်တော့်လို လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်။ အဖေကတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းနဲ့တင် အတော် စိတ်ပျက်နေပြီမို့ အောင်မိုးပါဆိုလျှင် ဘာတွေ ဖြစ်မယ် ဆက်မတွေးချင်။

“မှောင်နေပြီ၊ သွားကြစို့”

အောင်မိုးက ဦးစွာ ထန့်တော့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ထရသည်။ ရောက်ကတည်းက အထုပ်ချပြီး အမေ့ကို

“ပင်လယ်နား သွားဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်ပဲ မဟုတ် လား။ အိမ်ကို ရောက်ရင်တော့ အဖေနဲ့ သေချာပေါက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရတော့မည်။

“ဟူး”

လေပူလား၊ သက်ပြင်းလား မသဲကွဲစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့ အောင်မိုးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိစွေလျက် တစ်ချက် ကြည့်သည်။ အောင်မိုး လည်း အဖေနဲ့ကျွန်တော် ဘာတွေများ ပြောကြမလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြမလဲ တွေးကြည့်နေပုံရ၏။

[၈]

ညနေစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ အဖေမျက်နှာကို မကြည့်ဖြစ်။ အဖေ ကလည်း စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောသလို ကျွန်တော်ရော အောင်မိုးပါ အဖေ့ အရိပ်အယောင်ကို ကြည့်ရင်း အမေများ တစ်ခုခု စလာလေမလား ခေါင်းငုံ့ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

အမေ ချက်ပေးသည့် ပုစွန်ဟင်းမှာ မစားရတာ ကြာပြီမို့လား မသိ၊ အတော်ကလေး အရသာရှိလို့ နေသည်။ ပုစွန်ဟင်းကို မြင်မှ မွန်

ချက်ပေးနေကျ ပုစ္ဆန်ဟင်းကို သတိရလာသည်။ ကျွန်တော် ပုစ္ဆန်ဟင်း ကြိုက်တတ်မှန်း သိလို့ မွန်က မကြာခဏ ချက်ပေးလေ့ ရှိသည်။ အမေ့လက်ရာနှင့် ကွဲပြားသော်လည်း မွန်သည် ဟင်းကောင်းတွေကိုမှ ရွေးချယ် စားသောက်တတ်သည့် အိမ်မှာ မွေးဖွားလာ၍လား မသိ။ ဘာပဲ ချက်ချက် စားကောင်းနေတတ်သည်။ မွန်လက်ရာဆို အသည်းစွဲ ကြိုက် တတ်သည့် ကျွန်တော်က မွန် ချက်ပေးတာ မှန်သမျှ စားကောင်းနေသည် မှာလည်း အဆန်းမဟုတ်။

ထမင်း စားနေရင်း အဖေမျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်ရသည် မှာလည်း အမော။ အဖေ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးတော့ အမေကလည်း ဘာမှမပြော။ အမေ မပြောတော့ အောင်မိုးကလည်း ဟင်းရည်ကိုသာ တစ်ဇွန်းပြီးတစ်ဇွန်း သဲကြီးမဲကြီး သောက်နေ၏။

“အေ့” ခနဲ အဖေ လေတစ်ချက်တက်တော့ ကျွန်တော့် နားထင် ကြောတွေ ထောင်ကုန်ကြသည်။ ငယ်တုန်းမှာပဲ အဖေကို ကြောက်ရသည် မျိုး မဟုတ်။ ကြီးလာတော့လည်း အဖေ အသံဆို တစ်ချက် ကြားရုံမျှနဲ့ လန့်နေရတုန်း။ ဒီတစ်ခေါက် မွန်နဲ့ကိစ္စမှာ အဖေဆီက တစ်ခုခုကို မျှော်လင့် ထားပေမဲ့ ထိုမျှော်လင့်ထားသည့်အရာမှာ ဘာမှန်းကို ကိုယ်တိုင် ရေရာ တိကျစွာ မသိရသေးသဖြင့် ချိန်ကိုက်ဗုံးတစ်လုံးကို နင်းမိထားသလို အတော် ကလေး နေမထိ ထိုင်မသာ မရိုးမရွ ဖြစ်ရ၏။ ထိတ်လန့်အားနဲ့ ပြေးလျှင် လည်း ဗုံးမှာ အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲသွားနိုင်ပြီး ခြေတစ်လှမ်းမှ မလှမ်းဝံ့ လျှင်လည်း ထိုနေရာမှာ အချိန် အတော်ကြာကြာ ရပ်မနေနိုင်။

ကျွန်တော်သည် အဖေဆီက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံယူဖို့ကို အသင့် အနေအထား ပြင်ဆင်နေမိသည်။ အဖေ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေသည်က ကျွန်တော့်အတွက် ပို အနေခက်ရ၏။ လန့်ရ၏။ ဒီလို အနေ အထားမှာဆိုလျှင် အောင်မိုးကိုလည်း စစ်ကူတောင်းလို့ မရ။ အောင်မိုးက ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး အဖေကို ကြောက်သေး၏။

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ထမင်းဝိုင်းသည် ဇွန်းသံ၊ ထမင်း ဝါးသံသဲ့သဲ့နှင့် ဟင်းရည်သောက်သံ၊ ထမင်း စားနေရင်းက အဖေ၏ တစ်ချက်တစ်ချက် ချောင်းဟန့်သံမှအပ ဘာသံမှ မကြားရ။ ပင်လယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသည့် ရပ်ကွက်ကလေး တစ်ခု၏ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု လေးယောက်ရှိရာ အိမ်ကလေးသည် ညအချိန်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပို

တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ပင်လယ်ရေလှိုင်းသံ ခပ်သဲ့သဲ့ကို ကြားရပြီး ရပ်ကွက်နေ လူတချို့ကတော့ ပင်လယ်အော်သံဟု စာဆန်ဆန် ပြောတတ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်က ပင်လယ်အော်သံ ဆိုသည့်အသုံးကို မကြိုက်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ရေလှိုင်းတွေ၏ နာကျင်မှုကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်။ ထိုအသံသည် နာကျင်ညည်းညူသံ မဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်မြူးထူးသံရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု မကြာခဏ တွေးမိသည်။ တကယ်တမ်းကျ လူတွေသည် ကိုယ် စိတ်ထင်သလို တွေးထင်လိုက်ကြသည်က များ၏။

နာကျင်နေသလား၊ ဝမ်းနည်းနေသလား၊ ပျော်ရွှင်နေသလားဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ထက် ဘယ်သူမှ သေချာ မသိနိုင်။ နားလည် ခံစားနိုင်ပါသည် ဆိုလျှင်တောင် ကိုယ်တိုင်၏ နှလုံးသည်းပွတ်တမျှ ထိခိုက် နာကျင်ရခြင်းကို တိတိပပ မရှုမြင်နိုင်။

“ဘာဆက်လုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ”

ကျွန်တော်သည် နှုတ်ခမ်းဝကို ရောက်လုနီး ဟင်းချိုနွန်းကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ချထားလိုက်၏။ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှာပါလိမ့်ဟု တွေးနေဆဲမှာပဲ အဖေ့ဆီကနေ နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ထွက်ကျလာသည်။

“မင်းကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မယ် စဉ်းစားထားသလဲလို့။”

အဖေ့ အသံသည် သိပ်ပြီး စိတ်ရှည်နေပုံ မရ။ ကျွန်တော့်ဆီက အဖြေ တစ်ခုခုကို ချက်ချင်း သိချင်နေသလို။ ဒါမှမဟုတ် သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုခု ချပေးချင်သလိုလို။ အဖေ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်တုန်းကမှ နွေးထွေးသည်ဟု မခံစားရသည့် အဖေ့ မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အထူးအဆန်းသဖွယ် မခံစားရသော်လည်း အဖေ့ နားလည်မှုကို မျှော်လင့်မိတာတော့ အမှန်။

မွန်နဲ့ကျွန်တော် လမ်းခွဲခြင်းသည် မွန်နဲ့ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့မွန်၏ ဘဝလည်း ဖြစ်၏။ သို့တိုင် အဖေမှာ ကျွန်တော် မွန်နဲ့ လက်ထပ်စဉ်တုန်းကလည်း ကြည်ဖြူလက်ခံခြင်း မရှိခဲ့သလို ကွာရှင်းကြသည့် အခါမှာလည်း ဘဝကို ကစားနေသူများဟု အထင်ရောက်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ရံဖန်ရံခါ အဖေ့ကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း နားမလည်နိုင်။ ကျွန်တော်သည် ဘဝတိုက်ပွဲ တိုက်ရသည့်အခါတိုင်း နိုင်ကိုနိုင်ရမယ် အဖေဟု ကြွေးကြော်ထားခြင်း မရှိ။

ကျရှုံးမှုတွေ ရောက်လာခြင်းကို လက်ခံကြိုဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း ငြင်းပယ်နိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်း။

ကျွန်တော်သည် မွန်အပေါ်ထားသည့် ချစ်မေတ္တာ စိတ်တွေကို မရပ်သိမ်းနိုင်သေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ အဖေနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရသည့် စိတ်ဖိစီးမှုတွေကို လက်ခံရသည်က တစ်ကြောင်း အတော်ကလေး ထိခိုက် နာကျင်လျက် ရှိ၏။

အဖေ မေးသည့် မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ အမေက

“သူ့ဘာသာ ကြည့်လုပ်မှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် တို့ သုံးယောက် အကြည့်တွေသည် အမေ့ထံ စုပြုံရောက်ရှိသွားကြသည်။ ဒီတော့ အဖေက မဆိုင်းမတွစွာပဲ

“သူ ပြောလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလာတော့

‘အဖေ သို့ကလို ပြန်ပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသားပဲ’ ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်၏။ တကယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ကျွန်တော်သည် အဖေ့ကို တစ်လှည့်၊ အမေ့ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေရင်းက ထမင်းပန်းကန်ကို လက်စသတ်လိုက်လျက်

“အမေ ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်” ဟု တိုးတိမ်ဝင်လှမတတ် လေသံနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ ပြောသာ ပြောလိုက်ရ သော်လည်း အဖေ ကျေနပ်မှု မရှိတာကို သိနေ၏။ သို့တိုင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သည်ကလည်း ထိုမျှသာ။

တစ်ဖက်သတ် ဆွဲထားရမည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို အဖေ ဘာလို့ ဒီလောက် အသည်းအသန် တည်ဆောက်စေချင်သလဲ ကျွန်တော် မသိ။ မွန်ကို အသက်တမျှ ချစ်မြတ်နိုးပါလျက် လက်လွှတ်လိုက်ရသည့် ကျွန်တော့် စိတ်အခြေ ဘယ်လိုရှိသလဲ အဖေ မရိပ်စားမိလေသလား။

“သားကလေးကရော မင်းဆီ တစ်ခေါက်မှ မလာဘူးလား”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အဖေ တွေ့ချင်ရင် တစ်ရက် ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး၊ ခေါ်လာခဲ့ဦး၊ သားကလေးကို မတွေ့ရတာကြာတော့ အမေ လွမ်းလှပြီ”

အဖေက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသော်လည်း အမေကတော့ မြေးကို

ချစ်လှသူပီပီ အလွန်အမင်း တွေ့ချင်နေဟန် တူသည်။ အရင်တုန်းကတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို အမေတို့ဆီကို သားကို ခေါ်လာနေကျ။ မွန်နဲ့အတူ သားလည်း ပါသွားတော့ ကျွန်တော်ပင် မတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သားကို အမေပင်မဟုတ် ကျွန်တော်လည်း တွေ့ချင်လှသည်သာ။

တကယ်တမ်းမှာ သားသည် မွန်ထက် ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး တွယ်တာသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ပြီးလျှင် သေချာပေါက် မွန်နဲ့အတူ လိုက်နေချင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ မွန်ဆိုသည်မှာလည်း သားက သူ့ထက် ကျွန်တော့်ကို ပိုတွယ်တာသည်ကို ခုချိန်မှာ လိုလားမည့်ပုံ မပေါ်။

သားကို ခေါ်လာခဲ့မည်ဟု အဖေ့ကို ပြောလိုက်ရသော်လည်း မွန် အိမ်က ထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း တစ်ကြိမ်လေးမျှ မတွေ့ရသေးတော့ ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ သေချာ မသိသေး။ ဘာမှ မပြော တော့ဘဲ ထမင်းစားပိုင်းကနေ ထသွားသည့် အဖေ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တို့ ညီအစ်ကိုရော အမေပါ သက်ပြင်းကို ပြိုင်တူ ချလိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်ရော အောင်မိုးပါ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ထမင်းပိုင်းကနေ ပြိုင်တူထ၏။ အမေကတော့ ကျွန်တော်တို့ သားအဖတစ်တွေကို ပြောမရ လို့ လက်လျှော့သည့် ပုံမျိုးနဲ့ စွေကြည့်ပြီး ပန်းကန်တွေကို ဆေးကြောဖို့ ပြင်ဆင်နေလေသည်။

[၉]

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

အဖေ့ကို ပြောတာလည်း မဟုတ်၊ အမေ့ကို ပြောတာလည်း မဟုတ်၊ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေသလို ကျွန်တော်သည် အိမ်နံရံကိုပဲ ကြည့်သလို၊ အိမ်ရှေ့မှာ နေလှန်းထားသည့် ငါးကလေးတွေကိုပဲ ကြည့် ပြောသလိုနဲ့ ပြောနေလိုက်သည်။ အမေက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံမျိုးနဲ့ ငါးတွေကို တောင်းထဲမှာ ထည့်နေရင်း လှည့်ကြည့်သော် လည်း အဖေကတော့ ဆေးလိပ် အဖွာမပျက်။

စိတ်အတွက် အိမ်ကို လာခဲ့သော်လည်း အမေ့အိမ်သည်ပင်လျှင်

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ခတ္တာခင်ကို ၁၅.၈.၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ဦးမြင့်အောင်၊ ဒေါ်ခင်သန်းရွှေ တို့မှ ရခိုင်ပြည်နယ် တောင်ကုတ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို အ.ထ.က(၁)တောင်ကုတ်မှ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် **သရေခေတ္တရာမှ အုတ်ခွက် ဘုရားများကို လေ့လာခြင်း** စာတမ်းဖြင့် မဟာသုတေသနဘွဲ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် ပါရဂူဘွဲ့ကြို တက်ရောက်ခဲ့သည်။

တောင်ကုတ်မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၊ Faces မဂ္ဂဇင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းအချို့တို့တွင် ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ပြီး ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သည့် **ငေးရင်းဝေးကျန်ရစ်တဲ့ ကမ္ဘာ** ကို မဟာစာပေမှ ၂၀၂၀ ခုနှစ်တွင် စတင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။
ထို့နောက် **အနောက်ရပ်ဆီမှာ ငို** ၊ **မြက်ခင်းပြင်အလွတ်**၊ **ထုံးဆက်လက်ကျန်**၊ **အတိတ်စိုက်ခင်း** စသည့်ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍လည်း ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားဖန်တီးလျက် ရှိသည်။
